

654.

Жетварски отъ Прилепъ.

Жнала Мара жолто просо,
Поминале кираджии.
Едно мало кирадживче,
То'а Маръ ъ велеше:
„Айде да съ натжниваме,
Ако тебе те натжніамъ,
Да ми да'ишъ кованъ герданъ;
Ако мене ме натжніешъ,
Ке ти да'амъ бърза коня.“

И Мара му говореше:
„Ако тебе я натжіамъ,
Не ти сакамъ бърза коня,
Туку тебе добаръ юнакъ
Добаръ юнакъ да те земамъ.“
Си фатиле да жніеетъ;
Жнала, жнала бѣла Мара,
Жнала, юнака натжнала,
И юнака си го зела.

655.

Кой ке по пѣтъ ке поминитъ
Вратете го, да го вратиме,
Ужина да му да'име,
Отъ желка яйца кавгана,

Отъ жаба нога пастарма,
Отъ глушеѣ меше сирене,
Отъ лешникъ бочва ракіа.

656.

„Ей девойко, не толку 'уба'а,
Дѣ що ми сѣ сѣрце умилила!
Ели сѣ ми магіа сторила?
Ели си ми коня бильосала?“ —
„Ей юначе цѣрноокъ невене!

Дѣ не сумъ ти магіа сторила,
Ни пакъ сумъ ти коня бильосала;
Магіа сѣ мой-те цѣрни очи,
Блено биле, мое бѣло гѣрло.“

657.

Девойко цѣрнокладице,
Цѣрно ми сѣрце за тебе,
Како гайтан-отъ на тебе!
Ела, девойко, по мене,
Ела ми на нашъ виляетъ,
Тамо ѣ лепо 'убо'о,

Тамо ми греатъ две сѣнца,
Две сѣнца, две месечини;
Два пѣти жито сѣ рогатъ,
Два пѣти грозѣ ми здреитъ,
Два пѣти овци сѣ агнатъ.